

дожествено-творчески умения, заложи и дарования. Като пример в това отношение могат да се посочат първите концерти на ансамбъл "Рома" след 10 ноември 1989 г., които се състояха в столицата на 16 и 25 май 1990 г.

Наистина, принудителният застой в собствено културния живот на ромите в периода до 10 ноември 1989 г. се бе отразил в някаква форма и степен на равнището и качеството на тези концерти. И като цяло, и като отделни изпълнения личеше известна неравноделност, недостатъчна изпипаност, нужда от стиковка и шлифовка в едно или друго отношение, необходимост от допълнителна режисьорска, сценографска и изпълнителска работа. Това е и напълно разбираемо като се има предвид, че в съвременния състав на "Рома" бяха включени набързо съвсем млади момичета, че в хореографско отношение трябва да мине известно време не само за да се постигне нужното пасване помежду им, но и за да се избистри по-прецизно цялостният облик на ансамбъла и посланието на неговата програма към публиката, дълго жадувала среща с него.

Успоредно с това, обаче, в ансамбъла участваха и дейци, чиято творческа изява не бе секнала през миналите десетилетия. Става дума за музикалния съпровод, осъществен от ансамбъла на Траян Илиев. Мнозина от присъстващите на тези концерти вероятно задълго ще помнят изпълненията на цигуларя Александър Михайлов (Аличко Алиев). Неговите виртуозни изпълнения съчетаваха в себе си едно крайно интересно предизвикателство откъм държане и владене на инструмента, което истински очарова зрителите и слушателите. Аличко свири, държейки цигулката на главата си, притискайки лъка между коленете си и движейки го само със зъбите си. Това беше нещо ново и неவிжданo при цигулари от друг етнически произход. Но Аличко го направи така изкусно и свободно от всякакви усилия като че ли искаше да убеди всички присъстващи, че то е нещо обичайно, утвърдено и дори стандартно за един даровит ром, за един циганин творец. Казано късо, произведенията на Аличко сякаш манифестираха, че **ромът може да направи нещо по невъзможен начин, с маниер, неподражаем и недостъпен за хора както от друг етнос, така и за повече измежду своите събратя.**